

Никола едва сега откъсна погледъ отъ очитѣ на баща си, като да се сепне отъ дълбокъ сънъ. Той се облѣче и бързо излѣзе. Решение ли нѣкакво взе или нѣкой му пошушна нѣщо, та като сомнамбулъ закрачи изъ гжстата навалица по булеварда? Погледътъ му постоянно се спираше върху червенитѣ юнашки блузи, оглеждаше непрестанно освѣтенитѣ отъ лампитѣ лица, като че искаше да познае или да запита нѣкого за нѣщо. Кого? — самъ не можеше да опредѣли, но трѣбваше да намѣри нѣкого.

— Моля, отъ къде сте?

— Отъ Враня, господине — любезно отговарятъ гоститѣ.

Никола благодари и отмина. После застига, пресрѣща други, трети, десети. — Моля, вие отъ где сте? — Отъ Велесъ. — Вие отъ Щипъ?... Отъ Бѣлградъ? Отъ Битоля?... Не, не — нѣма оттамъ, отчаяно мълви Никола, но продължава да търси. Той е увѣренъ, че ще намѣри... И късно презъ нощта, лутайки се насамъ и натамъ, той намѣри една троица, запозна се и ги покани въ едно кафене.

Добритѣ хора съ благодарностъ приеха за познанството на единъ свой събратъ. Тѣ разбраха признателността и мжката на сина, който не знае где е бащиниятъ му гробъ, не знае дали следъ толкова години има вече такъвъ. Никола имъ разправи, описа имъ мѣ-